

afskæres fra at deltage i omsætningen af de med fællesmærkerne forsynede varer. Dette forhold kan efter omstændighederne medføre sådanne skadelige virkninger, som omhandles i monopollovens § 11, uden at det er muligt at imødegå dem ved hjælp af monopollovens regler, fordi eksklusivtilstanden beror på den retsbeskyttelse, der tilkommer registrerede fællesmærker.

Da regeringen er enig med monopoltilsynet i, at der bør være mulighed for at kunne imødegå forhold af denne art, hvis de må erkendes at føre til urimelige tilstande inden for en branche som helhed, foreslås det, at der i fællesmærkeloven indsættes en bestemmelse gående ud på, at ved dom registreringen af et fællesmærke kan ophæves, og benyttelsen af et fællesmærke — registreret eller ikke registreret — forbydes, såfremt benyttelsen af mærket medfører urimelig indskrænkning af den frie erhvervsudøvelse eller urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse.

I paragraffens andet stykke er det bestemt, at sag kan rejses af direktøren for patent- og varemærkevæsenet, af monopoltilsynet samt af Danske husmødres forbrugerråd. Under hensyn til forbrugernes betydelige interesse i den friest mulige konkurrence er det således fundet ønskeligt, at foruden monopoltilsynet også forbrugerrådet får adgang til at anlægge sag. Det bemærkes, at en beslutning af monopoltilsynet om at rejse en sag

efter nærværende paragraf ikke kan antages at kunne påankes efter reglerne i monopollovens § 18.

Til § 7.

Sager om indgreb i retten til fællesmærker bør kun kunne rejses af mærkets indehaver. Indgreb i retten til et fællesmærke kan medføre såvel straf (bødestraf) som pligt til at betale erstatning for forvoldt skade, se forslagets § 2 sammenholdt med forslaget til varemærkelov, §§ 37 ff. Det har dog været nødvendigt her udtrykkelig at sige, at der kan blive tale om erstatning ikke alene til indehaveren af fællesmærket, men også til de til fællesmærkets benyttelse berettigede.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til § 8 i loven af 1936.

Til § 9.

Bestemmelsen i paragraffens 1. stk., 2. pkt., indebærer, at allerede registrerede fællesmærker ikke skal „omregistreres“, men kan blive stående i registeret inden for deres løbetid. Bestemmelsen medfører derimod ikke, at disse ældre mærker skulle være undtaget fra bestemmelserne i forslagets §§ 5 og 6.

Til § 10.

Bestemmelserne svarer til § 48 i forslaget til varemærkelov.